

LBRIS

We know
books

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

până nu
se răcește
cafeaua

Traducere din limba japoneză și note
IOLANDA PRODAN

LITERA
București

LBRIS

We know
books

Kōhī ga samenai uchi ni

Toshikazu Kawaguchi

Copyright © 2015 Toshikazu Kawaguchi

Ediție publicată pentru prima dată în Japonia cu titlul *Kōhī ga samenai uchi ni*
de Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan în 2015

Traducere publicată prin înțelegere cu Sunmark Publishing,
prin intermediul Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA
în cooperare cu Simona Kessler & Associates Agency

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Până nu se răcește cafeaua

Toshikazu Kawaguchi

Copyright © 2023 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KAWAGUCHI, TOSHIKAZU

Până nu se răcește cafeaua / Toshikazu Kawaguchi;

trad. din lb. japoneză și note: Iolanda Prodan –

București: Litera, 2023

ISBN 978-606-33-9830-8

I. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.521

ÎNDRĂGOSTIȚII

– E târziu. Trebuie să plec, spuse încet bărbatul, aproape nedeslușit, ridicându-se precipitat de pe scaun și întinzând o mână spre troler.

– Ce-ai spus? Întrebă tânăra, privind-l cu o grimasă care îi trăda șocul, chiar dacă bărbatul nu-i ceruse să se despartă.

După aproape trei ani de relație, o chemase la întâlnire, spunându-i că voia să discute ceva foarte important cu ea: o anunță din senin că, peste doar câteva ore, îi decola avionul spre America – pleca să lucreze la o companie. Tânăra presimțise că „discuția foarte serioasă” avea să fie despre despărțire, dar abia când îl auzi, își dădu seama că făcuse o greșeală presupunând și sperând că o va cere de soție.

- Ce nu întrelegi? întrebă bărbatul absent, evitându-i privirea.

- Îmi faci o favoare și îmi explici ce se întâmplă? se răsti tânăra - ce ura el cel mai mult pe lumea asta.

Cafeneaua de la subsolul clădirii în care își dăduseră întâlnire nu avea ferestre. Șase lustre cu abajur atârinate de tavan și o lampă prinsă pe peretele de lângă intrare luminau cafeneaua într-o nuanță retro, de sepia. Dacă nu aveai ceas, nu știai dacă afară era zi sau noapte. Trei orologii vechi tronau pe un perete, dar limbile de pe cadrane arătau trei ore diferite. Clienții care treceau pentru prima oară pragul cafenelei nu știau dacă poziția acelor fusese intenționat schimbată sau dacă orologiile pur și simplu erau stricate. Nedumeriți, nu le rămânea decât să-și verifice propriile ceasuri. Nici bărbatul nu făcu excepție de la regulă: în timp ce se uita la ceasul de la mână, se scărpină deasupra sprâncenei drepte, țuguindu-și ușor buza de jos.

- Nu-mi vine să cred! răbufni tânăra ridicând glasul, exasperată de expresia de pe chipul bărbatului. De ce faci fața asta ca și cum ești singurul care suferă?

- Nu-i adevărat, răspuse tânărul cu mult calm.

- Ba da! Te-am văzut!

Țuguind iar buza în jos, bărbatul întoarse privirea și nu spuse nimic.

- Ce urmărești, de fapt? Vrei să mă faci pe mine să-ți cer să ne despărțim, așa e? se răsti tânăra, scoasă din sărite de indiferența lui.

Uimit de reacția ei intempestivă, bărbatul făcuse ochii mari. Tânăra întinse o mână spre ceașca de pe masă. Gustul dulce al cafelei reci îi aruncă emoțiile și mai adânc în prăpastia disperării.

Bărbatul se uită din nou la ceasul de la mână. De îndată ce calculă cât timp mai avea până la ora îmbarcării în avion, începu să se scarpine nervos deasupra sprâncenei drepte: trebuia să plece din cafenea cât mai repede cu putință. Văzându-l atât de preocupat doar de propriul său timp, femeia se înfurie, izbind cu putere ceașca pe farfurioară.

Zdrăngănitul puternic al celor două îl făcu pe bărbat să tresară. Degetele care până atunci îl scărpinaseră deasupra sprâncenei drepte începură să-i treacă agitate prin păr. Trase scurt dar adânc aer în piept și se lăsă ușor pe scaunul din fața femeii. Când ochii li se întâlniră, brusc chipul tinerei se însenină. Surprinsă de schimbare, femeia își lăsă timidă ochii în jos, privindu-și degetele împreunate pe genunchi. Cel care până mai adineaori fusese atât de preocupat doar de timpul său, nu o mai așteptă să-și ridice privirea și începu să vorbească.

- Ascultă...

Cuvintele mormăite și evazive făcură loc unui ton clar și hotărât.

- La urma urmei, de ce să nu pleci? Îi tăie ea vorba, ca și cum nu voia să audă următorul lui cuvânt.

Cu capul lăsat în jos, cea care ceruse o explicație refuza acum s-o asculte. Luat prin surprindere de reacția ei, bărbatul încremeni, de parcă și timpul se oprise în loc.

- Trebuie să pleci, nu-i așa? Îl întrebă cu glas de copilă alintată și îndrăzneță.

Nedumerit, bărbatul o privea confuz, neînțelegând ce voise să spună. Dându-și seama cât de pueril și neplăcut fusese tonul din glasul ei, stânjenită, întoarse privirea, mușcându-și buzele.

Bărbatul se ridică încet de pe scaun, fără să facă zgomot.

- Scuzați-mă, spuse cu glas stins chelneriței de după tejghea. Nota de plată, vă rog.

- Eu mai rămân, zise femeia punând o palmă peste bonul după care bărbatul întinse mâna.

Voia să-i spună că ea va plăti consumația, dar bărbatul trase repede bonul de sub palma ei și se îndreptă spre casa de marcat.

- Plătesc pentru amândoi.

- Ți-am spus că plătesc eu! replică iritată femeia.

Stând pe scaun, întinse o mână spre el, dar tânărul nu o privi în ochi, ci scoase din portofel o bancnotă de zece mii de yeni.

- Păstrați restul, zise chelneriței, întinzându-i bancnota și nota de plată.

Înainte să iasă din cafenea trăgând trolerul după el, bărbatul întoarse capul spre tânără și preț de o secundă o privi cu ochi triști.

Ding-dong!

- S-a întâmplat în urmă cu o săptămână, spuse Kiyokawa Fumiko, lăsându-se să cadă încet peste masă ca un balon dezumflat, evitând cu multă iscusință să răstoarne ceașca de cafea.

Chelnerița și clientul așezat în fața tejghelei, care până atunci o ascultaseră fără să scoată vreun cuvânt, schimbă priviri cu subînțelese. Fumiko tocmai le povestise cu lux de amănunte episodul care avusese loc săptămâna trecută în cafenea.

Autodidactă, Fumiko vorbește fluent șase limbi străine încă de când era elevă la liceu. S-a angajat la o renumită companie din domeniul informaticii medicale din Tōkyō, după absolvirea Universității Waseda ca șefă de promoție. În doar doi ani,

a ajuns să coordoneze diferite proiecte ale companiei – într-un cuvânt, e o femeie de carieră, energică și inteligentă. Judecând după costumul obișnuit în care e îmbrăcată – pantaloni și sacou de culoare neagră, cămașă albă –, a venit la cafe-nea direct de la birou.

Înfățișarea ei însă nu te lasă indiferent: are trăsături impecabile, de vedetă pop, buze mici și subțiri, iar părul frumos, negru și lung până la umeri, strălucește ca aura unui înger. Îți poți ima-gina proporțiile perfecte ale trupului său doar pri-vind la hainele cu care e îmbrăcată. E o femeie superbă care atrage toate privirile, aidoma unui top-model din revistele de modă. Dacă și ea e conștientă de cele două binecuvântări, frumusețea și inteligența, e o altă discuție. Viața ei gravitează doar în jurul serviciului, trăiește doar pentru muncă. Asta nu înseamnă că niciodată nu a avut nici o relație amoroasă, însă e atât de fericită cu munca pe care o face încât nu e interesată să aibă relații, pe cât e de fascinată de munca ei. „Serviciul e iubitul meu“ e sloganul cu care a respins avan-surile multor bărbați, relaxată și nepăsătoare, ca și cum ar sufla într-un nor de praf.

Bărbatul despre care a povestit e Katada Gorō, inginer de sistem la o mică firmă din domeniul medical, același în care lucrează Fumiko. S-au cu-noscut în urmă cu doi ani, gestionând proiectul

unui client comun al companiilor la care sunt angajați. E cu trei ani mai mic decât ea și e iubitul ei. A, nu..., mai bine zis: *a fost* iubitul ei.

Săptămâna trecută, când Gorō i-a spus că au ceva serios de discutat, Fumiko a apărut la lo-cul întâlnirii îmbrăcată într-o rochie elegantă de culoare roz-pal, lungă până la genunchi, pe care a asortat-o cu un trenți primăvărativ cafeniu și o pereche de pantofi albi cu tocul mic. E lesne de înțeles că, în drum spre cafe-nea, a atras privi-rile tuturor bărbaților. Până să înceapă relația cu Gorō, Fumiko cea dependentă de muncă avusese în garderoba ei doar costume. Chiar și după ce începuse să iasă cu el, venea la întâlniri în același costum cu care se ducea la birou, de vreme ce se întâlneau după program. Mesajul lui Gorō a fă-cut-o să creadă că „discuția serioasă“ va fi ceva special, așa că și-a cumpărat haine elegante, cu inima plină de speranță.

Anunțul sec lipit pe ușa cafe-nelei – *Închis tem-porar* – i-a dezamăgit. Cu mese plasate în separe-uri, cafe-neaua ar fi fost locul ideal pentru mult așteptata discuție serioasă. Nu au avut de ales și au început să caute o altă cafe-nea. La un moment dat, pe o străduță lăturalnică și liniștită, au zărit bannerul mic al unei cafe-nele. După multe ezi-tări – nici unul nu știa cum poate fi atmosfera într-o cafe-nea la subsol –, în cele din urmă au

intrat, căci Fumiko nu a rezistat numelui care îi amintea de versurile unui cântec pe care obișnuia să-l fredoneze în copilărie.

Abia trecuse pragul și tânăra deja își regreta alegerea: cafeneaua era mai mică decât își imaginase. În fața unei tejghele lungi erau trei scaune înalte, iar în mijloc erau aranjate trei mese cu câte două scaune – nouă clienți erau de ajuns să ocupe cafeneaua. Dacă discuția serioasă pe care Fumiko o aștepta cu sufletul la gură nu se ținea în șoaptă, toți clienții ar fi auzit ce discuta cu Gorō. În plus, lumina de culoarea sepiei, făcută de puținele lămpi cu abajur atârinate de tavan, nu era deloc pe gustul ei. „Locul ideal pentru afaceri secrete și dubioase...” – aceasta a fost prima impresie pe care i-a făcut-o cafeneaua. Exagerat de tulburată de atmosfera din jurul ei, Fumiko păși încordată, așezându-se la o masă liberă cu două scaune.

În cafenea mai erau trei clienți și o chelneriță. La masa cea mai îndepărtată de intrare, o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, cu mâneci scurte, citea liniștită dintr-o carte. La masa cea mai apropiată de intrare, un bărbat ce părea blazat lua notițe într-un mic carnet din revista de călătorii deschisă în fața sa. Îmbrăcată cu un top mulat, roșu-aprins, și colanți verzi, o femeie cu părul plin de bigudiuri ședea pe unul dintre scaunele din fața tejghelei, de spătarul căruia atârna o vestă tradițională

pentru kimono. Brusc, femeia întoarse capul spre Fumiko și Gorō și începu să râdă cu gura până la urechi. Intră în vorbă cu chelnerița care lucra după tejghea, tulburând conversația celor doi tineri cu reprize de râsete exagerate.

– Mda, acum înțeleg..., spuse femeia cu bigudiuri, auzind explicația lui Fumiko.

De fapt, nu pricepuse nimic. Nu făcuse decât să încuviințeze printr-o replică banală, pe care o dai din politețe atunci când îl ascuți pe cel din fața ta.

Clientă fidelă a cafenelei, Hirai Yaeko, femeia cu bigudiuri în păr, a împlinit treizeci de ani anul acesta și e proprietara unui mic bar din apropiere, unde licori tari și gustări fine sunt servite exclusiv de chelnerițe. Înainte să înceapă programul în barul său, se oprește negreșit la cafenea ca să savureze o cafea. Și azi părul îi e plin de bigudiuri, dar are „uniformă” nouă: un top galben fără bretele ce-i acoperă sânii și se termină deasupra buricului, o fustă mini de culoare roșie țipătoare și colanți violet-neon. Așezată picior peste picior pe scaunul din fața tejghelei, ascultă povestea lui Fumiko.

- S-a întâmplat săptămâna trecută. Vă amintiți, nu-i așa? o întrebă Fumiko pe chelneriță, ridicându-se de pe scaun.

- Mda... Parcă îmi amintesc ceva, răspunse tânăra încurcată, fără să o privească în ochi.

Chelneriță după cursurile de la Universitatea de Artă unde e studentă, Tokita Kazu e vara proprietarului cafenelei. E frumușică, are tenul fin și alb ca neaua, ochii ca două migdale, dar nu are trăsături ieșite din comun. E chipul pe care dacă l-ai văzut o dată și apoi ai închis ochii, nu-ți vine nimic în minte care să te facă să-ți amintești de el. Banală, într-un cuvânt. Nu-i simți prezența, cu alte cuvinte. Fiind genul de femeie pentru care relațiile cu ceilalți sunt o adevărată pacoste, nu e de mirare că are foarte puțini prieteni, dar, ce-i drept, niciodată nu s-a plâns.

- În concluzie: unde e iubitul tău acum? întrebă Yaeko cu un aer plictisit și dezinteresat, în timp ce se juca cu ceașca.

- În America, răspunse Fumiko, umflându-și obraji ca o fetiță bosumflată.

- Să nu mai lungim discuția: între tine și carieră, a ales-o pe cea din urmă. Corect? întrebă Yaeko fără să o privească în ochi - avea un talent înăscut să ajungă la miezul problemei.

- Ba nu! Nu e adevărat! răbufni Fumiko indignată, făcând ochii mari.

- Cum adică nu e adevărat? Păi n-ai spus că a plecat în America? replică Yaeko, de-a dreptul șocată.

Contraatacul vehement al lui Fumiko nu se lăsă așteptat.

- Chiar nu ați înțeles? Abia am terminat de explicat!

- Ce să înțeleg?

- Femeia din mine voia să-i strige „Nu pleca!“, dar nu am făcut-o din prea multă mândrie!

- Ei, na! Vorbești serios? Puține femei au curajul să o facă! răspunse Yaeko, lăsându-se pe spate într-o mișcare teatrală care era cât pe ce să o facă să cadă de pe scaun.

- Dumneavoastră ați înțeles, nu-i așa? o întrebă Fumiko de data asta pe Kazu, ignorând reacția exagerată a lui Yaeko.

- În concluzie, încep chelnerița după câteva secunde de tăcere, nu ați vrut să plece în America, da? - și ea știa pe ce rană trebuia să pună degetul.

- Așa e!

- Eu, una, tot nu pricep nimic! chicoti Yaeko, binedispusă pesemne de cât de greu își găsea cuvintele Fumiko.

Să fi fost ea în locul lui Fumiko... Ar fi izbucnit în lacrimi pe loc, strigând din răspuțeri „Nu pleca!“ Adeptă a teoriei în care credea cu tărie,

„Lacrimile sunt armele femeilor“, firește că s-ar fi prefăcut că plânge.

– În fine, continuă Fumiko, privind cu ochi strălucitori spre Kazu, care lucra în spatele tejghelei... Vreau să mă duceți înapoi în timp, în acea zi, în urmă cu o săptămână!

Femeia cu bigudiuri reacționează prima la ideea nebună a tinerei al cărei chip disperat implora ajutor.

– Ehe! O călătorie înapoi în timp..., răspunse meditativ, ridicând privirea spre chipul perplex al lui Kazu.

– A... Păi..., îngăimă chelnerița și apoi tăcu.

De câțiva ani cafeneaua ajunsese faimoasă după ce se răspândise legenda urbană că te poate face să te întorci în timp. Neinteresată, Fumiko ștersese din minte zvonurile. Cu totul întâmplător intrase în cafenea săptămâna trecută. Ieri-noapte însă, în timp ce se uita la televizor, gazda unui program de varietăți își începu emisiunea vorbind despre legendele urbane. Brusc, Fumiko își aduse aminte de cafeneaua de la subsol, în frânturi de imagini și cuvinte. „Cafeneaua te poate duce înapoi în timp“ a fost singura frază care nu s-a șters din memoria ei.

„Dacă m-aș întoarce în timp, aș putea să-mi îndrept greșeala, aș putea vorbi încă o dată cu Gorō.“ Își repetă în gând de atâtea ori speranța

ei nerealistă, încât nu mai putea gândi rațional. A doua zi, plecă la muncă sărind peste micul dejun – pur și simplu uitase să mănânce –, iar la birou nu putu să se concentreze deloc la ce avea de făcut. Aștepta să treacă timpul, repetându-și în gând „Vreau să mă conving cât mai repede cu putință! Nu mai am răbdare să aștept nici o secundă în plus!“ Era atât de absentă, încât colegii de birou au întrebat-o dacă se simte bine. Cu gândul doar la cafenea, în ziua aceea făcu mici dar multe greșeli la birou. La sfârșitul programului, pierduse complet controlul propriilor emoții. Se urcă în tren și în treizeci de minute ajunsese în cartierul cu pricina. De la stația în care coborâse până la cafenea mai mult a alergat. S-a oprit în prag gâfâind și nici nu a așteptat-o pe Kazu să termine de zis „Bine ați venit la noi!“

– Vă rog, trimiteți-mă înapoi, în trecut! imploră cu sufletul la gură.

Entuziasmul cu care începuse să povestească ce i s-a întâmplat săptămâna trecută o ținu până la finalul poveștii, dar văzând reacțiile celor două femei, simți brusc că pășește pe nisipuri mișcătoare. Yaeko îi zâmbea ironic, iar Kazu nici măcar nu-și întoarse spre ea chipul ei veșnic inexpresiv. Dacă zvonurile ar fi adevărate, își spunea Fumiko, cafeneaua ar fi trebuit să fie plină de clienți, însă ea găsi aceleași fețe de săptămâna trecută – femeia